

PODZIWIĆ SIĘ (3) *vb pf*

Zawsze sie.

o jasne.

inf podziwić sie (1). ◇ *praet 3 sg m* podziwił sie (1). ◇ [*imp 2 pl* podziwcie się.] ◇ *part praet act* podziwiwszy sie (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Rozpatrzeć, zastanowić się [czemu]* (3) : żalu bym był inaczéy nie vfkromił/ iedno tę pracą podiawłzy/ ábym/ do czego Cieplice dobré/ [...] opisał: Azwłafzczá owému fye nierządowi podziwiwłzy/ że tak wielé ludzi/ [...] tych to Cieplic vzywáiąc/ [...] áni kiedy począc/ áni iák ich vżyć/ [...] nieumieią. *Oczko A3v; ále weźmy tylko owo mieśce około Lubowléy/ kto fye różnościam wód podziwił? Ią łóné/ kwásné/ łmrodliwé [...]. Są téż owé/ [...] co ze źródłá wypadáiąc w kámięń fie zśiadáią. Oczko 8, 7v.*

2. [*Spojrzyć; przen:*

Zwrot: »z zdumieniem podziwić się«: Z zdumieniem podziwćie fie niebiofá temu [*Obstupescite caeli super hoc*]/ á brony ie⁸⁰ fpułtofsseyćie bárzo wielce/ mowi Pan. *Leop Ier 2/12 (Linde).*]

Formacje współrdzenne cf DZIWIĆ SIĘ.

Cf **PODZIWIENIE**

KW, MM